

tohoto zákona, jenž kolky ve smyslu zákona ze dne 25. února 1919 č. 84 sb. z. a n. klade na roveň penězům, uvedeným v předpisu § 1 cit. zák. č. 269 sb. z. a n. Neboť s hlediska obecného zákonníka trestního, za jehož platnosti co do hlavy XI. činy obžalovaného byly spáchány, bylo by jednání obžalovaného, pokud se vztahovalo na bankovky, opatřené již nepravými kolky, posuzovati dle § 109 tr. z., poněvadž obžalovaný jakožto další účastník ve srozumění s jiným účastníkem padělání zamýšlel udávati veřejné úvěrní papíry mající platnost peněz. Toto pro trestnost celého jednání obžalovaného směrodatné činění jeho podléhalo s hlediska obecného zákonníka trestního dle § 109 a 108 tr. z. trestu doživotního těžkého žaláře, poněvadž padělání stalo se resp. bylo obmysleno prostředky (nástroji) usnadňujícími rozmnožování padělků. Dlužno tedy dle zásady vyslovené v čl. IX. uvoz. zák. k zák. trestnímu použití na jednání obžalovaného ustanovení § 8 tr. z. a § 1 resp. též 12 zák. ze dne 22. května 1919 č. 269 sb. z. a n., jež, stanovíc základní trest těžkým žalářem od desíti do patnácti let, je mírnějším, nežli zákon starý a postihuje totéž trestné jednání, jež vymezeno je v § 109 tr. z.

Čís. 175.

Skutkovou podstatu zločinu veřejného násilí dle § 93 tr. z. tvoří každé omezování napadného v užívání jeho osobní svobody, leč by bylo tak nepatrným, že by překážky mohly býti kýmkoliv beze všeho přemoženy, a leč by bylo omezeno na dobu tak krátkou, že by pro své rychlé pomínutí jako takové nebylo ani pocífováno.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1920, Kr II 15/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného Jana A. do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 29. prosince 1919, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle § 93 tr. z.

Důvody:

Soud nalézací zjistil, že obžalovaný, když ho Terezie N. dne 10. srpna 1919 přistihla u potoka při chytání ryb, a již z dálky a to se své louky, která se nachází na blízkou, mu domlouvala, že jí rybáři pošlapáním trávy a rypáním v zemi při hledání červíků dělají na louce velkou škodu, se na ni osopil, že on to nedělá, a po dalším jejím domlouvání k ní ihned přiskočil, zasadil jí pěsti dvě rány do hlavy, takže, ztrativši na chvíli vědomí, svalila se na zem, načež ji obžalovaný, drže ji, vlekl s louky asi 24 kroků až k potoku, kde ji strhl až přes kotníky do bahna, pak ale když volala o pomoc děvče Márinku, ji ihned pustil. Sám obžalovaný doznal, že N-ovou, ježto mu stále nadávala, snažil se strhnout do potoka, by ji za nadávky ztrestal, že ji však ihned pustil, a připouští v zmáteční stížnosti, že N-ovou »ztěžoval ve volném pohybu« tím, že ji táhl za ruku. Zmateční stížnost obžalovaného uplatňuje proti odsouzení jeho pro zločin dle § 93 tr. z. důvod zmátečnosti dle čísla 9 lit. a) § 281 tr. ř., dovozujíc, že omezení osobní svobody ve smyslu § 93 tr. z. vyžaduje, nestalo-li se

uzavřením, nýbrž jiným způsobem, by tento jiný způsob omezování kvalitativně blížil se uzavření, čili, by omezení to rovnalo se uzavření v nějaké místnosti. Tomuto stanovisku dlužno přisvědčiti, že omezení osobní svobody, by nabylo zločinné povahy ve smyslu § 93 tr. z., nesmí býti tak nepatrným, že překážky, osobní svobodě kladené, mohou kýmkoliv býti beze všeho přemoženy a že nesmí býti omezeno na dobu tak krátkou, by omezení pro své rychlé pominutí nebylo jako takové ani pocítováno. Jinak však stačí ke skutkové podstatě § 93 tr. z., pokud není založena svémocným uzavřením, po stránce objektivní každékoliv jednání, jímž osoba, nad kterouž pachatel nepřisluší podle zákonů moc, a již pachatel nemá důvodu pokládati za zločince nebo člověka škodlivého nebo nebezpečného, omezována je v užívání své osobní svobody, zejména tedy ve volnosti pohybu a ve výkonu vlastní volby místa pobytu. Dle této definice však nemůže býti pochybno, že zjištěné jednání obžalovaného správně bylo soudem nálezacím podřaděno zákonu, neboť obžalovaný, drže Terezii N. za ruku, vlekl ji proti její vůli s louky na vzdálenost asi 24 kroků k potoku, kdež ji strhl až nad kotníky do bahna, a je dále zjištěno, že N-ová byla proti obžalovanému takřka bezbranná a ve svém volném pohybu na delší dobu a úplně obmezena. Jednání obžalovaného oproti osobní svobodě Terezie N. tudíž nikterak nebylo prosto své intensity, již se ke skutkové podstatě § 93 tr. z. vyžaduje, i nelze proto uznati rozsudek za právně mylný.

Čís. 176.

Usmrcení dětí matkou, by zachráněny byly před bídou, není činem spáchaným z neodolatelného donucení (§ 2 lit. g) tr. z.).

(Rozh. ze dne 24. dubna 1920, Kr. I 165/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského jakožto výjimečného soudu v Hradci Králové ze dne 7. února 1920, pokud jím obžalovaná Františka S. sprostěna byla dle § 259 č. 3 tr. ř. obžaloby pro zločin vraždy prosté dle §§ 134 a 135 č. 4 tr. z., rozsudek v odpor vzatý zrušil a odkázal věc soudu stolice prvé k novému projednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Rozsudek sprostuje obžalovanou obžaloby, pokládaje čin, jí za vinu kladený, za nepřičitatelný se stanoviska právního po rozumu ustanovení § 2 lit. g) tr. z. Nabyl přesvědčení, že zlý úmysl obžalované je vyloučen, an čin stal se následkem neodolatelného donucení, ve kterém se tato degenerací, bídou a nemocí zubožená a sešlá žena v čase spáchání činu nalézala, že tu totiž byl takový psychický tlak, k jehož zdolání v beznadějně situaci, ve které byla tato žena, by bylo zapotřebí bývalo výjimečné síly duševní a síly odporu, na heroismus takřka hraničící, který nelze ani od normálního individua požadovati a tím méně od ženy, osudem a utrpením tak zdeptané. Již z tohoto odůvodnění dotyčného výroku